

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Press Unit
Unité de la Presse

Fișă tematică – Dreptul la protejarea propriei imagini

octombrie 2019

Această fișă tematică nu obligă Curtea și nu este exhaustivă

Dreptul la protejarea propriei imagini

„[I]maginea unei persoane este unul din principalele atribute ale personalității sale, având în vedere că exprimă originalitatea sa și îi permite să se diferențieze de ceilalți. Dreptul persoanei la protejarea imaginii sale constituie, astfel, una din condițiile esențiale ale dezvoltării sale personale. Aceasta presupune, în principal, stăpânirea de către individ a imaginii sale, care include, în special, posibilitatea acestuia de a refuza publicarea sa[...]” (von [Hannover împotriva Germaniei \(nr. 2\)](#), hotărârea Marii Camere din 7 februarie 2012, pct. 96).

„[L]ibertatea de exprimare include publicarea de fotografii [...] Totuși, este vorba despre un domeniu în care protecția reputației și a drepturilor altora are o importanță deosebită, având în vedere că fotografiile pot conține informații foarte personale sau chiar intime cu privire la un individ sau familia acestuia [...]” (von [Hannover împotriva Germaniei \(nr. 2\)](#), hotărârea Marii Camere din 7 februarie 2012, pct. 103).

Personalități publice sau politice

[von Hannover împotriva Germaniei \(cererea nr. 59320/00\)](#)

24 iunie 2004

Reclamanta, prințesa Caroline von Hannover, a solicitat instanțelor germane pronunțarea un ordin prin care să împiedice orice nouă publicare a două serii de fotografii legate de viața sa privată, fotografiile care au apărut în reviste germane, pe motiv că acestea i-au încălcat dreptul la protejarea vieții sale private și a propriei imagini. Fotografiile au făcut obiectul a trei serii de proceduri în fața instanțelor germane, soluționate prin hotărâri de referință, pronunțate de Curtea Federală de Justiție în 1995 și de Curtea Constituțională Federală în 1999, în care pretențiile reclamantei au fost respinse. Reclamanta a susținut în fața Curții Europene a Drepturilor Omului că aceste hotărâri au încălcat dreptul acesteia la respectarea vieții private, deoarece nu i-au oferit o protecție adecvată în ceea ce privește publicarea unor fotografii realizate de paparazzi fără cunoștința sa, pe motiv că, având în vedere originile sale, era o personalitate a societății contemporane „prin excelență”.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din [Convenția Europeană a Drepturilor Omului](#), constatând că instanțele germane nu au păstrat, în speță, un echilibru just între interesele aflate în joc. A observat, în special, că, deși publicul larg ar putea avea dreptul să fie informat, în situații speciale, inclusiv cu privire la viața privată a personalităților publice, nu avea un astfel de drept în cazul de față. Curtea a considerat că publicul larg nu avea un interes legitim de a ști unde se afla reclamanta sau care era comportamentul ei general în viața privată, chiar dacă aceasta apărea în locuri care nu puteau fi întotdeauna considerate retrase și era binecunoscută de public. Chiar dacă exista un astfel de interes public, așa cum exista un interes comercial al revistelor de a publica fotografii și articole, în opinia Curții, dreptul reclamantei la o protecție efectivă a vieții sale private trebuia să prevaleze în fața acestor interese. Prin urmare, orice persoană, inclusiv persoanele cunoscute publicului, trebuia să

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE

aibă „speranța legitimă” că viața ei privată va fi protejată. În opinia Curții, criteriile care au fost stabilite de instanțele interne pentru a face distincție între o personalitate a societății contemporane „prin excelență” și o persoană relativ publică nu erau suficiente pentru a asigura protecția efectivă a vieții private a reclamantei și aceasta ar fi trebuit, în circumstanțele cauzei, să aibă „speranța legitimă” că viața ei privată va fi protejată.

von Hannover împotriva Germaniei (nr. 2) (nr. 40660/08 și 60641/08)

7 februarie 2012

Reclamanții, prințesa Caroline von Hannover și soțul acesteia, Prince Ernst August von Hannover, s-au plâns de refuzul instanțelor germane de a interzice orice nouă publicare a două fotografii care au fost realizate în cursul vacanței lor, fără cunoștința acestora, și care au apărut în două reviste germane. Aceștia au susținut, în special, că instanțele interne nu au ținut seama suficient de hotărârea Curții Europene din 2004 în cauza *von Hannover împotriva Germaniei* (a se vedea *supra*).

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție, observând, în special, că instanțele germane au pus cu atenție în balanță dreptul companiilor editoare la libertatea de exprimare și dreptul reclamanților la respectarea vieții lor private. Procedând astfel, au acordat o importanță fundamentală aspectului dacă respectivele fotografii, analizate în lumina articolelor care le însoțeau, au contribuit la o dezbatere de interes general. De asemenea, acestea au examinat circumstanțele în care au fost realizate fotografiile. Curtea Federală de Justiție și-a schimbat abordarea ulterior pronunțării, în 2004 de către Curtea Europeană, a primei hotărâri în cauza *von Hannover* (a se vedea *supra*), în vreme ce, la rândul său, Curtea Constituțională Federală nu numai că a confirmat această abordare, dar a realizat, în plus, o analiză detaliată a jurisprudenței Curții Europene, ca răspuns la plângerea reclamanților conform căreia Curtea Federală de Justiție nu a ținut seama de Convenție și de jurisprudența Curții Europene. În aceste circumstanțe și ținând seama de marja de apreciere de care beneficiază instanțele naționale atunci când pun în balanță interese concurente, Curtea a concluzionat că acestea din urmă și-au îndeplinit obligațiile pozitive prevăzute la art. 8 din Convenție în prezenta cauză.

von Hannover împotriva Germaniei (nr. 3) (nr. 8772/10)

19 septembrie 2013

Cauza privea o plângere formulată de prințesa Caroline von Hannover referitoare la refuzul instanțelor germane de a pronunța un ordin prin care să fie interzisă orice nouă publicare a unei fotografii cu ea și soțul acesteia, realizată fără cunoștința lor, în timpul vacanței. Fotografia era însoțită de un articol referitor la tendința răspândită în rândul persoanelor foarte înstărite de a-și închiria casele de vacanță.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție, constatând că instanțele germane au luat în considerare criteriile esențiale și jurisprudența Curții atunci când au pus în balanță diversele interese aflate în joc în această cauză. A observat, în special, că nu se putea afirma că articolul în cauză a fost un simplu pretext pentru a publica fotografia respectivă sau că legătura dintre articol și fotografie era pur artificială. Caracterizarea subiectului articolului drept un eveniment de interes general, prima dată de către Curtea Constituțională Federală și ulterior de Curtea Federală de Justiție, nu putea fi considerată nerezonabilă. Prin urmare, Curtea putea admite că fotografia în cauză contribuise la o dezbatere de interes general.

Schüssel împotriva Austriei

21 februarie 2002 (decizie privind admisibilitatea)

Invocând art. 8 (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție, reclamantul, viceprim-ministrul Austriei, s-a plâns, în special, de folosirea fotografiei sale pe autocolante, alături de fotografia politicianului de dreapta, Jörg Haider, și cu următorul slogan: „Cei care distrug securitatea socială și cei care spoliază educația au aceeași față”.

Curtea a declarat cererea **inadmisibilă** (în mod vădit nefondată). A constatat că și Curtea Supremă din Austria a pus corect în balanță interesul general legat de o dezbatere politică

deschisă, astfel cum este protejat la art. 10 (libertatea de exprimare) din Convenție, și interesul reclamantului de a fi protejat împotriva publicării fotografiei sale. Limitele unei critici acceptabile erau mai largi în privința unui politician decât în privința unei persoane particulare.

Hachette Filipacchi Associés împotriva Franței

14 iunie 2007

La câteva zile după uciderea unui prefect francez, revista săptămânală *Paris Match* a publicat un articol intitulat „La République assassinée” (Republica asasinată). O fotografie color dispusă pe două pagini, realizată la scurt timp după crimă, înfățișa trupul neînsuflețit al prefectului, pe jos, într-o baltă de sânge, cu fața înspre aparatul foto. Văduva și copiii prefectului, invocând dreptul lor la respectarea vieții private, au formulat o cerere urgentă adresată instanțelor, solicitând confiscarea copiilor tuturor revistelor în care apărea fotografia și interzicerea vânzării lor, sub sancțiunea plății unor amenzi. Compania reclamantă s-a plâns de ordinul care îi impunea, sub rezerva aplicării unor sancțiuni în cazul nerespectării, să publice o declarație conform căreia fotografia prefectului fusese publicată fără acordul familiei acestuia.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție, considerând că ordinul care impunea revistei *Paris Match* să publice o declarație, pentru care instanțele franceze au furnizat motive relevante și suficiente, a fost proporțional cu scopul legitim urmărit – de a proteja dreptul altora – și, prin urmare, necesar într-o societate democratică. Curtea a observat, în special, că rezultatul publicării fotografiei în cauză, într-o revistă cu un tiraj foarte mare, a constat în amplificarea traumei trăite de rudele apropiate ale victimei, astfel încât acestea erau justificate să susțină că le-a fost încălcat dreptul la respectarea vieții private. În continuare, examinând în ce măsură sancțiunea aplicată ar avea un efect disuasiv asupra exercitării libertății presei, Curtea a subliniat că instanțele franceze au refuzat să dispună confiscarea publicațiilor ofensatoare și a constatat că, dintre toate sancțiunile permise, ordinul de a publica declarația era, atât în principiu, cât și din punct de vedere al conținutului, cel care limita cel mai puțin exercitarea drepturilor companiei reclamante.

Flinkkilä și alții împotriva Finlandei

6 aprilie 2010

Această cauză privea condamnarea reclamanților, care lucrau pentru două reviste cu tiraj național, pentru publicarea unor informații referitoare la prietena mediatorului național de la acea vreme. Articolele incriminate se concentrau, în special, pe consecințele personale și profesionale pentru mediatorul național ale unei altercații care a avut loc în fața casei sale între el, soția lui și prietena lui. În special unul din articole conținea un interviu cu acesta referitor la incident și la condamnarea și demiterea lui ulterioare, și era ilustrat de o fotografie a prietenei sale, precizându-se numele complet al acesteia.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție. Deși era adevărat că prietena mediatorului național nu era o personalitate publică, aceasta fusese implicată într-un incident în fața casei unei personalități publice, care fusese mediatizat pe scară largă. În consecință, a intrat inevitabil în sfera publică. În circumstanțele cauzei și fără să se țină seama de faptul că este posibil ca incidentul să fi fost prezentat într-o manieră oarecum colorată, pentru a crește vânzările revistelor, Curtea a constatat că faptele nu erau suficiente în sine pentru a justifica condamnarea reclamanților. În cele din urmă, având în vedere faptul că prietenei mediatorului național i se acordaseră deja anumite sume de bani cu titlu de despăgubire pentru dezvăluirea identității sale în cadrul unui program de televiziune și al unor articole publicate în alte reviste, în legătură cu același incident, sancțiunile impuse reclamanților au fost disproportionale.

Sapan împotriva Turciei

8 iunie 2010

Reclamantul deținea o editură care a publicat, în 2001, o carte care analiza apariția fenomenului de celebritate în Turcia și studia cazul unui cântăreț renumit de acolo.

Reclamantul s-a plâns de ordinul de confiscare a cărții sale, care s-a aplicat timp de aproape doi ani și opt luni, în temeiul unor hotărâri judecătorești care nu au fost motivate. Ordinul de confiscare fusese solicitat de cântăreț, care, citând, în special, faptul că titlul cărții includea numele său și că respectiva carte conținea fotografia care îl înfățișau, susținea că această publicare a încălcat dreptul său la protejarea propriei imagini și drepturile personalității sale.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție, constatând că nu se putea considera că această confiscare incriminată a fost necesară într-o societate democratică, deoarece nu s-a bazat pe motive relevante și suficiente. În special, având în vedere că autorul a analizat fenomenul de celebritate și apariția acestuia în Turcia, prin intermediul cântărețului și folosind metode științifice, cartea nu putea fi echivalată cu publicații din presa tabloidă sau articole cu bârfe, al căror rol era în general acela de a satisface curiozitatea unui anumit tip de cititori cu privire la detalii din viața privată a celebrităților. În plus, toate fotografiile care ilustrau cartea erau imagini pentru care cântărețul a pozat și care au fost publicate anterior. Prin urmare, nu se putea considera că instanțele interne au examinat în detaliu criteriile care trebuie luate în considerare pentru o evaluare corectă a drepturilor aflate în joc, și anume libertatea de a comunica informații și protejarea drepturilor altora.

Mgn Limited împotriva Regatului Unit

18 ianuarie 2011

Reclamanta era editoarea unui cotidian național, care a publicat un articol în care se menționau detalii privind tratamentul pentru dependența de droguri al unei manechine celebre. Articolul era însoțit de fotografii, una din ele făcută în secret, lângă centrul Narcotics Anonymous (Narcotici Anonimi), pe care aceasta îl frecventa la acea vreme. Atunci când avocatul modelului s-a adresat reclamantei, plângându-se de atingerea adusă vieții private a clienței sale, același ziar a publicat alte două articole, însoțite de o fotografie similară, în care se critica stilul de viață al modelului și plângerea acesteia privind încălcarea vieții private. Societatea reclamantă a susținut că i s-a încălcat dreptul la libertatea de exprimare din cauza hotărârii Camerei Lorzilor care a constatat că aceasta încălcase dreptul modelului la viață privată prin publicarea articolelor și fotografiilor incriminate. În plus, s-a plâns de faptul că a fost obligată la plata „onorariilor de succes” convenite între manechin și avocații acesteia în cadrul aceleiași proceduri.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție în ceea ce privește ordinul prin care i s-a impus societății reclamante să plătească despăgubiri pentru încălcarea confidențialității. A considerat că, în decizia sa, Camera Lorzilor a oferit motive convingătoare. În special, fotografiile, care erau în mod evident deranjante, au fost făcute pe ascuns. În plus, acestea nu au fost necesare pentru a asigura credibilitatea relatării, interesul publicului fiind satisfăcut prin publicarea faptelor esențiale referitoare la dependența și tratamentul reclamantei. Curtea a hotărât, de asemenea, că **a fost încălcat art. 10** din Convenție în ceea ce privește ordinul prin care ziarul a fost obligat la plata „onorariilor de succes” solicitate de avocații părții adverse. Ingerința în exercitarea de către societatea reclamantă a dreptului la libertatea de exprimare era prevăzută de lege și urmarea scopul legitim de a asigura publicului un acces cât mai extins la serviciile juridice furnizate în materie civilă, finanțate de sectorul privat și, astfel, de a proteja drepturile altora. Cu toate acestea, reclamanta era înstărită și nu risca să i se refuze accesul la justiție din motive financiare; în plus, argumentele reclamantei nu erau neîntemeiate, astfel cum o demonstrează divergențele de opinie dintre instanțele interne. Prin urmare, ordinul de a-i plăti reclamantei „onorariile de succes” era disproporționat în raport cu scopul legitim urmărit, depășind chiar și marja largă de apreciere acordată statului în materie.

Mosley împotriva Regatului Unit

10 mai 2011

Un cotidian național a publicat pe prima pagină un articol, care includea fotografii intime extrase dintr-un material video înregistrat în secret, referitor la pretinsele activități sexuale

cu conotații „naziste” ale reclamantului, o binecunoscută personalitate din Federația Internațională de Automobilism și Formula 1. Un extras din înregistrarea video și unele fotografii au fost publicate pe site-ul internet al ziarului și reproduse în altă parte pe internet. Reclamantul a acționat editorul în justiție pentru divulgarea de informații confidențiale și pentru atingerea adusă vieții private și a solicitat despăgubiri. În plus, a solicitat pronunțarea unei ordonanțe președințiale prin care să i se interzică ziarului să publice materialul video editat pe site-ul internet al acestuia. Reclamantul s-a plâns de lipsa oricărei obligații legale ca un ziar să anunțe în prealabil publicarea de materiale privind viața privată a unei persoane, pentru a-i oferi posibilitatea să împiedice publicarea printr-o ordonanță președințială.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție. A considerat că, deși divulgarea de informații privind viața privată a persoanelor publice urmărea, de regulă, un scop mai degrabă de divertisment decât de educare, aceasta beneficiază incontestabil de protecția art. 10 (libertatea de exprimare) din Convenție. Protecția oferită publicațiilor de art. 10 ar putea ceda în fața cerințelor art. 8 în cazul în care informațiile sunt de natură privată și intimă și nu există niciun interes public în a le divulga. Totuși, ținând seama de efectul disuasiv pe care riscă să îl genereze o obligație de notificare prealabilă, de îndoielile privind eficiența unei astfel de obligații și de marja largă de apreciere acordată Regatului Unit în acest domeniu, Curtea a concluzionat că art. 8 din Convenție nu impunea o obligație legală de notificare prealabilă.

Lillo-Stenberg si Saether împotriva Norvegiei

16 ianuarie 2014

Reclamanții, un muzician și o actriță binecunoscuți în Norvegia, s-au plâns de faptul că presa le-a invadat viața privată în cursul nunții lor din august 2005. Căsătoria a avut loc în aer liber pe o insulă a fiordului Oslo accesibilă publicului. Fără acordul cuplului, revista săptămânală *Se og Hor* a publicat ulterior un articol de două pagini despre nuntă, însoțit de șase fotografii. Acestea îi înfățișau pe mireasă, tatăl acesteia și domnișoarele de onoare sosind pe insulă într-o barcă cu vâsle, mireasa fiind adusă mirelui de către tatăl acesteia, precum și cei doi miri întorcându-se pe continent pe jos, traversând lacul calcând pe pietre de trecere. Cuplul a introdus o acțiune în despăgubire împotriva revistei și a obținut câștig de cauză în fața primei instanțe și în apel. Totuși, în septembrie 2008, Curtea Supremă a pronunțat o hotărâre defavorabilă cuplului. S-a considerat că aceștia se căsătoriseră într-un loc accesibil publicului și că articolul nu era nici ofensator și nici nu avea conotații negative. Reclamanții s-au plâns că dreptul lor la respectarea vieții private a fost încălcat de hotărârea Curții Supreme.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție. Ținând seama de marja de apreciere de care beneficiază instanțele naționale atunci când pun în balanță interese concurente, Curtea a constatat că instanța supremă în cauză nu și-a încălcat obligațiile prevăzute la art. 8 din Convenție.

Couderc si Hachette Filipacchi Associés împotriva Franței

10 noiembrie 2015 (Marea Cameră)

Această cauză privește condamnarea reclamanților – directorul publicației și editorul revistei săptămânale *Paris Match* – în urma publicării în mai 2005 a unui articol de zece pagini, anunțat pe coperta revistei cu titlul „Albert de Monaco: A., copilul secret”, și care conținea mai multe fotografii. Reclamanții au pretins că hotărârea pronunțată împotriva lor a constituit o ingerință nejustificată în exercitarea dreptului lor la libertatea de informare.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție, constatând că argumentele invocate de guvernul francez în ceea ce privește protecția vieții private a Prințului Albert și a dreptului său la propria imagine nu puteau fi considerate ca fiind suficiente pentru a justifica ingerința în hotărârea în cauză și că instanțele interne nu au acordat atenția cuvenită principiilor și criteriilor care să asigure un echilibrul între dreptul la respectarea vieții private și dreptul la libertatea de exprimare. Curtea a reținut, în special, că, având în vedere natura informațiilor în cauză, se poate considera că

reclamanții au contribuit la acoperirea unui subiect de interes public. A observat, în continuare, că articolul în litigiu viza într-adevăr sfera vieții private a Prințului Albert, dar a considerat că elementul esențial al informațiilor conținute în articol — existența copilului — depășea sfera privată, având în vedere natura ereditară a funcțiilor Prințului în calitate de șef al statului monegasc.

Kahn împotriva Germaniei

17 martie 2016

Cei doi reclamanți erau minori, copiii unui celebru jucător de fotbal. Cauza privea publicarea în mod repetat a fotografiilor cu ei în două reviste pentru publicul larg, în pofida unei interdicții generale de publicare dispusă de către o instanță. Reclamanții au susținut că circumstanțele cauzei demonstrau faptul că Germania a încălcat dreptul la respectarea vieții lor private. Au criticat, în special, respingerea de către instanțele interne a cererii lor de despăgubire.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție, constatând că instanțele germane și-au îndeplinit obligațiile pozitive care le reveneau față de reclamanți și le-au oferit acestora o protecție suficientă. Curtea a observat, în special, că, în urma acțiunilor formulate de reclamanți, editorul a fost obligat la plata unor amenzi în valoare totală de aproximativ 68% din suma pe care aceștia le-au solicitat. Curtea Federală de Justiție a constatat că reclamanții – ale căror fețe nu erau vizibile sau au fost acoperite de pixeli – puteau fi identificați în fotografiile numai datorită prezenței părinților acestora și textului care le însoțea și că nu erau subiectul principal al relatărilor, care se concentrau asupra relației părinților în urma divorțului lor. Prin urmare, Curtea a acceptat constatările instanțelor germane potrivit cărora, având în vedere natura fotografiilor, nu era necesară acordarea de despăgubiri suplimentare, astfel cum solicitaseră reclamanții.

Sihler-Jauch și Jauch împotriva Germaniei

24 mai 2016 (decizie privind admisibilitatea)

Această cauză se referea la publicarea în revista săptămânală germană *Bunte* a unui articol ilustrat cu câteva fotografii de la nunta unui binecunoscut prezentator TV și la încercările lui nereușite și ale soției sale în fața instanțelor germane de a obține despăgubiri. Reclamanții au pretins, în special, că viața lor privată nu a fost suficient protejată de instanțele interne.

Curtea a declarat cererea **inadmisibilă** ca vădit nefondată. A considerat, în special, că instanțele germane au pus cu atenție în balanță dreptul reclamanților la respectarea vieții lor private și dreptul revistei la libertatea de exprimare. Instanțele interne au recunoscut importanța fundamentală a gradului de notorietate al celui de-al doilea reclamant, nivelul ingerinței în exercitarea de către reclamanți a drepturilor acestora și în interesul general al societății față de nunta acestora.

Karl-Theodor zu Guttenberg împotriva Germaniei

25 iunie 2019 (decizie privind admisibilitatea)

Această cauză avea ca obiect publicarea de fotografii, în presa germană, ale locuințelor din Germania și din Statele Unite ale reclamantului – printre altele, fost ministru federal al economiei și tehnologiei și ministru federal al apărării – și ale familiei sale. În 2011, în urma unui proces de plagiat, reclamantul a demisionat din funcție, a renunțat la mandatul de parlamentar și s-a mutat cu familia în Statele Unite. Acesta s-a plâns de refuzul instanțelor germane de a interzice orice nouă publicare a fotografiilor în litigiu.

Curtea a declarat cererea **inadmisibilă** ca vădit nefondată. A considerat, în special, că instanța de recurs a pus cu atenție în balanță dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private și dreptul la libertatea de exprimare a revistei *Bunte*, care publicase fotografiile respective. Ținând cont de marja de apreciere de care se bucură statele contractante în asemenea privințe, Curtea nu a văzut nici un motiv să schimbe opinia instanțelor germane.

Profesioniști (avocați, jurnaliști etc.)

Minelli împotriva Elveției

14 iunie 2005 (decizie privind admisibilitatea)

Reclamantul, un avocat și jurnalist renumit, care a participat frecvent la dezbateri publice privind subiecte de actualitate, a susținut că i s-a adus atingere vieții private, din cauza utilizării termenului „braconier” în cadrul unui profil al acestuia publicat într-o revistă. S-a plâns, de asemenea, de publicarea fotografiei sale alături de articol.

Curtea a declarat plângerea **inadmisibilă** (vădit nefondată), confirmând opinia Tribunalului Federal elvețian conform căreia reclamantul nu putea pretinde o protecție absolută a drepturilor personalității sale după ce s-a expus publicului. Același lucru era valabil și pentru dreptul la protejarea propriei imagini în ceea ce privește fotografia publicată alături de articol, care fusese realizată la un eveniment televizat la care participase reclamantul.

Persoane particulare

Peck împotriva Regatului Unit

28 ianuarie 2003

În această cauză, reclamantul, care suferea de depresie, s-a plâns de divulgarea în mass-media a unei filmări realizate cu o cameră de televiziune cu circuit închis (CCTV), instalată pe stradă, care îl arată mergând singur cu un cuțit de bucătărie în mână (ulterior a încercat să se sinucidă tăindu-și venele, dar acest lucru nu era inclus în secvența filmată de camera CCTV), fapt ce a condus la publicarea și difuzarea pe scară largă a unor imagini cu acesta. În plus, s-a plâns de absența unei căi de atac interne efective în această privință.

Curtea a hotărât că divulgarea secvenței filmate de consiliul municipal nu a fost însoțită de suficiente garanții și constituia o ingerință disproporționată și nejustificată în viața privată a reclamantului, **încălcând art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție. De asemenea, la momentul faptelor, reclamantul nu a dispus de o cale de atac efectivă care să îi permită să se plângă de încălcarea confidențialității, **fiind încălcat art. 13** (dreptul la un recurs efectiv) **coroborat cu art. 8** din Convenție.

Gurgenidze împotriva Georgiei

17 octombrie 2006

Reclamantul, fost lector universitar, șomer la momentul faptelor, a decis să vândă niște manuscrise pe care le moștenise de la tatăl său pentru a-și întreține familia. Așadar acesta a oferit spre vânzare un manuscris al unui scriitor renumit, convingând-o pe nora scriitorului să aranjeze o întâlnire cu el. La întâlnire, aceasta a fost însoțită de o rudă și de un jurnalist. Au urmat o serie de interviuri și articole, ilustrate de o fotografie a reclamantului, în care nora scriitorului îl acuza de faptul că furase manuscrisul în cauză. Reclamantul s-a plâns de faptul că informațiile și fotografia sa, care au fost publicate într-un ziar, precum și hotărârile instanțelor interne în această privință, i-au încălcat dreptul la respectarea vieții sale private.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție. A constatat că, în ceea ce privește publicarea informațiilor și a fotografiei în cauză, instanțele interne nu au păstrat un echilibru just între interesele concurente. Așadar, modul în care acestea au soluționat cauza nu a oferit reclamantului o protecție suficientă și efectivă a vieții sale private.

Reklos și Davourlis împotriva Greciei

15 ianuarie 2009

Cauza privea fotografiile unui copil nou-născut realizate într-o clinică privată fără acordul prealabil al părinților, precum și păstrarea negativelor. Imediat după naștere copilul a fost plasat într-un mediu steril, unde avea acces numai personalul medical al clinicii. În ziua următoare mamei i s-au prezentat două fotografii ale bebelușului, cu fața spre aparat,

realizate în interiorul mediului steril de către un fotograf profesionist angajat la clinică. Reclamanții s-au plâns de pătrunderea nepermisă a fotografului într-un mediu în care ar fi trebuit să aibă acces doar personalul medical, și de posibilele neplăceri cauzate copilului prin fotografierea acestuia din față. În fața indiferenței administrației clinicii cu privire la plângerile lor și a refuzului de le a preda negativele fotografiilor, reclamanții au introdus o acțiune în despăgubire, care a fost respinsă ca nefondată.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție. Deși fotografiile îl înfățișau pe bebeluș doar din față și nu într-o ipostază care ar fi putut fi considerată înjositoare sau care ar fi putut aduce atingere personalității sale în alt fel, în acest caz, considerentul primordial nu era caracterul inofensiv al fotografiilor, ci faptul că fotograful le-a păstrat fără să obțină acordul reclamanților. Imaginea bebelușului a fost astfel păstrată de fotograf într-o formă identificabilă, existând posibilitatea să facă obiectul unei utilizări ulterioare împotriva voinței copilului și/sau a părinților acestuia. Instanțele interne nu au ținut seama de absența acordului părinților pentru realizarea fotografiilor sau pentru păstrarea negativelor de către fotograf și astfel nu au reușit să garanteze suficient dreptul copilului la protecția vieții sale private.

Kurier Zeitungsverlag und Druckerei GmbH (nr. 2) împotriva Austriei și Krone Verlag GmbH împotriva Austriei

19 iunie 2012

Cele două cauze priveau acțiuni în despăgubiri introduse în temeiul legii privind mass-media de o mamă și copilul ei împotriva a două societăți editoare, din cauza relatării apărute în ziarele acestora privind litigiul dintre părinți în ceea ce privește încredințarea copilului. Articolele publicate de cele două ziare dezvăluiau identitatea copilului și prezentau detalii din viața de familie a acestuia, fiind însoțite de fotografii care îl înfățișau într-o stare evidentă de suferință și bulversare.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție. Era adevărat că articolele priveau o chestiune de interes public. Cu toate acestea, având în vedere că nici copilul și nici părinții acestuia nu erau personalități publice sau nu intraseră anterior în sfera publică, nu era esențial pentru înțelegerea cauzei să fie dezvăluită identitatea copilului, să fie divulgate detalii intime din viața acestuia sau să fie publicată o fotografie în care putea fi recunoscut. Curtea nu a fost convinsă de argumentele reclamantelor potrivit cărora fusese necesar să publice o fotografie în care copilul suferea pentru a atrage atenția publicului asupra problemei și pentru a asigura credibilitatea relatării. În cele din urmă, ingerința în dreptul reclamanților a fost proporțională în raport cu scopul urmărit. Nu li s-a impus plata unei amenzi penale, ci pur și simplu au fost obligate să plătească despăgubiri copilului pentru prejudiciul cauzat ca urmare a ingerinței în dreptul acestuia la respectarea vieții sale strict private.

Küchl împotriva Austriei, Rothe împotriva Austriei și Verlagsgruppe News GmbH și Bobi împotriva Austriei

4 decembrie 2012

Reclamanții din primele două cauze erau directorul și, respectiv, directorul adjunct al unui seminar teologic unde erau formați viitori preoți romano-catolici. În 2004, revista de știri săptămânală *Profil* a publicat un articol care afirma că reclamanții au întreținut relații sexuale cu seminariști. Articolul era însoțit de o fotografie în care primul reclamant apărea cu mâna între picioarele unuia dintre seminariști și două fotografii în care al doilea reclamant era pe cale să sărute și să îmbrățișeze un seminarist. Ambii reclamanți au introdus acțiuni împotriva editorului revistei, Verlagsgruppe News GmbH, solicitând despăgubiri pentru calomnie și încălcarea vieții lor strict private. Aceștia s-au plâns de hotărârile definitive pronunțate de instanțele austriece prin care li s-a refuzat acordarea de despăgubiri pentru publicarea articolului și a fotografiilor. În cea de-a treia cauză, editorul și redactorul-șef al revistei *Profil* s-au plâns de un ordin, confirmat de Curtea Supremă austriacă, prin care li s-a interzis să publice fotografia primului reclamant privind acuzații de avansuri homosexuale nedorite făcute unor seminariști sau de practici sexuale extravagante cu seminariști.

În primele două cauze, Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție. În cea de-a treia cauză a hotărât că **nu a fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție.

Bremner împotriva Turciei

13 octombrie 2015

Această cauză privea difuzarea unui reportaj televizat în care reclamantul, care era descris ca promovând convingerile sale creștine evanghelice, era prezentat drept „negustor străin de religie” care desfășoară activități secrete în Turcia. Reclamantul a susținut că difuzarea reportajului și refuzul autorităților judiciare de a da curs cererii sale de acordare de despăgubiri i-au încălcat dreptul său la respectarea vieții private.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție, considerând că autoritățile turce nu au păstrat un echilibru just între interesele concurente în cauză și că modul în care au tratat cauza nu a oferit reclamantului protecția adecvată și efectivă a dreptului acestuia la propria imagine și, prin urmare, la respectarea vieții sale private. În special, în ceea ce privește contribuția aparent adusă de difuzarea imaginii reclamantului la o dezbateră de interes general, Curtea nu a găsit nicio justificare pentru decizia jurnaliștilor de a difuza imaginea acestuia fără a o obtura. Având în vedere lipsa de notorietate a reclamantului, nu a existat niciun element care să sugereze că difuzarea imaginii acestuia ar fi fost edificatoare sau utilă. În plus, Curtea a observat că niciuna dintre instanțele interne nu pare să fi evaluat gradul de contribuție al difuzării imaginii reclamantului, fără a o obtura, la o dezbateră de interes general.

Société de Conception de Presse et d’Edition împotriva Franței

25 februarie 2016

Această cauză privea condamnarea reclamantei – editoarea revistei lunare *Choc* – în urma publicării neautorizate, pe coperta față și, din nou, de patru ori pe paginile interioare din ediția 120 a revistei, o fotografie a unui tânăr – încătușat și prezentând semne vizibile de rele tratamente – făcute de torționarii acestuia în timp ce se afla în captivitate. Reclamanta s-a plâns de o încălcare a dreptului la libertatea de exprimare și de informare.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție, constatând că restricția impusă de instanțele franceze cu privire la exercitarea drepturilor societății editoare de presă s-a întemeiat pe motive relevante și suficiente și a fost proporțională cu scopul legitim urmărit. Prin urmare a fost necesară pentru buna funcționare a unei societăți democratice. Curtea a constatat, în special, că publicarea fotografiei, care nu fusese făcută pentru a fi văzută de public, a constituit o ingerință gravă în viața privată a rudelor tânărului. În plus, restricționarea libertății de exprimare a fost proporțională, în măsura în care instanțele naționale au dispus doar ca fotografia în cauză să fie acoperită cu negru, fără a cenzura articolul sau a dispune scoaterea acestuia din revistă.

Bogomolova împotriva Rusiei

20 iunie 2017

Cauza privea utilizarea imaginii unui minor fără acordul părinților. Fotografia copilului a apărut pe coperta unei broșuri având drept scop să informeze publicul despre eforturile autorităților locale de a proteja orfanii și asistența disponibilă pentru familiile care doresc să adopte. Reclamanta s-a plâns că publicarea neautorizată a fotografiei fiului său le-a încălcat dreptul la viața privată și de familie.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție. În special a constatat că instanțele din Rusia nu au examinat dacă reclamanta și-a dat consimțământul pentru publicarea fotografiei, concentrându-se în schimb pe acordul pe care ea și l-a dat ca fiul său să fie fotografiat. Curtea a subliniat totodată impresiile false și consecințele care puteau fi trase din contextul fotografiei, și anume că copilul fotografiat nu avea părinți sau a fost abandonat, și efectul pe care acest fapt l-ar putea avea asupra percepției publice a relației reclamantei cu fiul său.

Vučina împotriva Croatiei

24 septembrie 2019 (decizie privind admisibilitatea)

În cauză, o revistă națională de modă a publicat o fotografie a reclamantei asistând la un concert de muzică populară. Textul alăturat indica în mod greșit că, la momentul respectiv, reclamanta era căsătorită cu primarul orașului unde avea loc concertul. Aceasta a inițiat o acțiune civilă împotriva editurii, solicitând despăgubiri pentru greșeala din text. Prin hotărâre definitivă, cererea i-a fost respinsă.

Curtea a declarat cererea **inadmisibilă**, considerând că, dacă greșeala de precizare i-a cauzat reclamantei un neajuns, nivelul de gravitate asociat textului greșit care însoțea fotografia și neplăcerile rezultate pentru aceasta nu au ridicat o problemă în temeiul art. 8 (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție, în cadrul fie al protecției imaginii sale, fie al reputației și onoarei sale. Prin urmare, art. 8 din Convenție nu este aplicabil faptelor din speță.

Persoane arestate sau urmărite penal

Sciacca împotriva Italiei

11 ianuarie 2005

În cursul unei anchete privind nereguli în administrarea activității unei școli unde preda, reclamanta a fost urmărită penal pentru asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni, evaziune fiscală și fals. Ulterior unei conferințe de presă organizate de parchet și de Garda Financiară, două cotidiane au publicat articole privind faptele aflate la originea acțiunii penale, ilustrate de o fotografie în care apărea și reclamanta. Fotografia, care a fost publicată de patru ori, era una din fotografiile care au fost realizate de Garda Financiară la momentul constituirii dosarului reclamantei și care a fost prezentată presei. Reclamanta a susținut că diseminarea fotografiei acesteia la conferința de presă i-a încălcat dreptul la respectarea vieții sale private.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție. A subliniat, în special, că fotografia, realizată în scopul constituirii unui dosar oficial, fusese prezentată presei de către Garda Financiară. În plus, conform informațiilor de care dispunea Curtea, în Italia nu exista nicio lege care să reglementeze fotografierea persoanelor suspectate sau arestate și deținute la domiciliu și prezentarea de fotografii presei. Era mai degrabă un domeniu în care se dezvoltase o practică. Prin urmare Curtea a constatat că ingerința în dreptul reclamantei la respectarea vieții sale private nu era „prevăzută de lege” în sensul art. 8 din Convenție.

Österreichischer Rundfunk împotriva Austriei

7 decembrie 2006

În iulie 1999, reclamanta (Societatea Austriacă de Radiodifuziune) a difuzat informații privind liberarea condiționată a șefului unei organizații neonaziste, care fusese condamnat în temeiul Legii privind interzicerea național-socialismului. Respectivul articol îl menționa, de asemenea, pe adjunctul acestuia, care fusese deja condamnat în temeiul legii respective și a fost liberat condiționat 5 săptămâni mai devreme. În cursul emisiunii, a fost difuzată timp de câteva secunde o fotografie a adjunctului în timpul procesului său. Adjunctul a formulat în fața instanței mai multe acțiuni în temeiul Legii privind drepturile de autor (Copyright) având câștig de cauză, iar drepturile reclamantei de a publica fotografia acestuia au fost restricționate. Reclamanta s-a plâns că hotărârile instanțelor austriece i-au încălcat dreptul la libertatea de exprimare. În plus, s-a plâns că ordinul contestat îi interzicea acesteia să difuzeze imaginea respectivă, în vreme ce alte mijloace de informare în masă erau libere să o publice.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție, constatând că motivele furnizate de instanțele interne nu erau relevante și suficiente pentru a justifica impunerea ordinului și că ingerința în exercitarea drepturilor reclamantei nu putea fi considerată necesară într-o societate democratică. Atunci când au pus în balanță interesul persoanei particulare de a nu i se dezvălui imaginea și interesul publicării

fotografiei sale, instanțele interne nu au luat în considerare, în special, notorietatea adjunctului și natura politică a infracțiunii pentru care fusese condamnat. Și nici nu au ținut seama de alte elemente importante, și anume că faptele menționate în buletinele informative au fost expuse corect și complet și că fotografia difuzată era legată de conținutul reportajului. În plus, ordinul în cauză s-a aplicat doar în cazul reclamantei, alte mijloace de informare în masă rămânând libere să publice fotografia adjunctului în același context.

Verlagsgruppe News GmbH împotriva Austriei (nr. 2)

14 decembrie 2006

Cauza privea un ordin emis împotriva reclamantei, o societate editoare, care îi interzicea să publice fotografiile unui om de afaceri în contextul unor rapoarte privind ancheta împotriva acestuia, efectuată pe baza unei suspiciuni de evaziune fiscală de mare amploare. O revistă săptămânală cu tiraj mare, deținută de societatea reclamantă, a publicat un articol privind ancheta în curs, însoțit de o fotografie a omului de afaceri.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție. Reclamantul – un magnat afacerist care deținea și gestiona una din cele mai prestigioase firme din țară – era o personalitate publică, în virtutea poziției sale. În plus, articolul în cauză privea o chestiune de interes public. În ceea ce privește fotografia, Curtea a subliniat faptul că a existat o marjă de acțiune restrânsă pentru o interdicție absolută de publicare a fotografiei unei personalități într-un articol care contribuie la o dezbatere publică. Motivele invocate de Curtea Supremă, deși relevante, nu au fost suficiente. Astfel, interdicția absolută aplicată în privința publicării fotografiei reclamantului, alături de articolul care relata informații despre ancheta pendinte împotriva acestuia, nu a fost proporțională în raport cu scopul legitim urmărit, și anume protejarea reputației și a drepturilor acestuia.

Khuzhin și alții împotriva Rusiei

23 octombrie 2008

Reclamanții au fost arestați în aprilie 1999 și ulterior acuzați de răpire și tortură. Cu câteva zile înainte de procesul acestora din iulie 1999, un canal național de televiziune a difuzat un talkshow în cursul căruia trei persoane oficiale din cadrul ministerului public au discutat cauza în detaliu. Primul reclamant s-a plâns, în special, că poliția a luat fotografia sa de pașaport din dosarul penal și, fără acordul lui, a dat-o unui ziarist, care a utilizat-o într-un show de televiziune.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție, constatând că, în circumstanțele prezentei cauze, comunicarea către presă a fotografiei primului reclamant din dosarul penal al acestuia nu a urmărit niciunul din scopurile legitime enumerate la paragraful al doilea din art. 8 din Convenție. Curtea a observat, în special, că, fiind arestat la momentul faptelor, primul reclamant nu era fugar care s-a sustras justiției și publicarea fotografiei sale nu putea fi necesară pentru a obține sprijinul publicului cu scopul stabilirii locației sale. Nu se putea afirma nici că aceasta a susținut caracterul public al procedurii judiciare, deoarece la momentul înregistrării și al primei difuzări a programului de televiziune procesul nu începuse încă.

Giorgi Nikolaishvili împotriva Georgiei

13 ianuarie 2009

Această cauză privea arestarea unui martor pentru a exercita presiuni asupra fratelui acestuia, care era căutat de autoritățile judiciare. Fotografii cu reclamantul, fratele acestuia și alți doi bărbați au fost afișate pe panourile cu „persoane date în urmărire” ale mai multor secții de poliție. Era precizat numele celor patru bărbați și faptul că erau urmăriți în legătură cu un omor. Din corespondența ulterioară dintre avocatul reclamantului și Ministerul de Interne reieșea că singurul bărbat căutat era fratele reclamantului și că, având în vedere repetatele refuzuri ale acestuia de a se prezenta în fața procurorului districtual, erau în curs de adoptare măsuri operaționale pentru interogarea reclamantului ca martor.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție, deoarece afișarea fotografiei reclamantului pe panoul cu persoane urmărite nu era conformă cu dreptul intern.

Eerikäinen și alții împotriva Finlandei

10 februarie 2009

Reclamanții, societatea editoare și redactorul-șef al unei reviste, precum și unul din ziaristii acesteia, s-au plâns de obligarea lor de către Curtea Supremă finlandeză la plata unor despăgubiri, după publicarea unui articol care prezenta informații despre procesul penal în curs împotriva unei femei de afaceri acuzate de fraudare a regimului de securitate socială și a unor companii de asigurări. Deși articolul nu îi preciza numele, acesta era însoțit de un alt articol, fără niciun fel de legătură cu el, pe care ziaristul îl scrisese cu câțiva ani înainte pentru altă revistă, cu acordul femeii în cauză, și în care era menționat numele complet al acesteia și includea două fotografii ale sale.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție. Relatarea din articolul incriminat privind procedura penală împotriva femeii de afaceri se baza pe un document public referitor la un subiect de interes public legitim și era menit să contribuie la dezbaterea publică a subiectului în cauză. În plus, Curtea Supremă finlandeză nu a examinat implicațiile faptului că fotografiile au fost realizate cu acordul femeii, în scopul publicării lor, chiar dacă erau destinate pentru un articol anterior și au fost făcute într-un context diferit. În consecință, motivele invocate, deși relevante, nu erau suficiente pentru a justifica ingerința în dreptul reclamanților la libertatea de exprimare.

Toma împotriva României

24 februarie 2009

În această cauză, poliția a chemat jurnaliști și le-a permis să facă fotografii, în vederea publicării lor, în care reclamantul era înfățișat în arestul poliției, după ce acesta și altă persoană particulară fuseseră arestați de ofițerii unei brigăzi antidrog pentru posesie de 800 de grame de canabis care, conform autorităților, erau destinate vânzării. În ziua arestării, ziaristi de la un canal local de televiziune și de la un ziar local l-au filmat și fotografiat pe reclamant la secția de poliție. În ziua următoare, o fotografie cu reclamantul, care prezenta urme vizibile de violență, a fost publicată pe prima pagină a ziarului, împreună cu un articol în care acesta era numit „traficant de droguri”.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție. Comportamentul agenților de poliție, care au chemat ziaristi și le-au permis să îl filmeze pe reclamant la secția de poliție în ziua punerii în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, fără acordul acestuia și în vederea publicării fotografiilor în mass-media, a constituit o ingerință în dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private. Guvernul român nu a furnizat nicio explicație pentru a justifica o astfel de ingerință și nu exista niciun element care să sugereze că difuzarea fotografiilor în cauză, care nu aveau în sine o valoare informativă reală, a avut ca scop servirea intereselor justiției. În consecință, ingerința în dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private nu a urmărit niciunul din scopurile legitime prevăzute la art. 8 § 2 din Convenție.

Egeland și Hanseid împotriva Norvegiei

16 aprilie 2009

Cei doi reclamanți, redactori-șefi a două ziare naționale importante din Norvegia, s-au plâns de condamnarea și obligarea lor la plata unei amenzi pentru publicarea unor fotografii ale unei persoane care urma să fie dusă pentru a executa o pedeapsă lungă cu închisoarea, la care tocmai fusese condamnată pentru implicarea într-un triplu omor.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție. Deși fotografiile priveau un eveniment public și fuseseră realizate într-un loc public, într-un moment în care identitatea persoanei în cauză era deja binecunoscută publicului, Curtea a constatat că modul în care acestea o înfățișau era deosebit de indiscret. În plus, persoana respectivă nu a fost de acord cu realizarea fotografiilor și publicarea lor, iar faptul că aceasta cooperase cu presa cu alte ocazii nu putea justifica privarea ei de protecție în aceste circumstanțe. De asemenea, amenzile impuse reclamanților nu au fost deosebit de

aspre. În concluzie, cerințele protecției vieții private și buna administrare a justiției au fost suficiente pentru a justifica restricționarea drepturilor redactorilor reclamanți la libertatea de exprimare.

Khmel împotriva Rusiei

12 decembrie 2013

La momentul faptelor, reclamantul era membru al Adunării legislative din regiunea Murmansk. Acesta a fost dus la o secție de poliție pe motiv că era suspectat că a condus în stare de ebrietate. A refuzat să își spună numele, a avut un comportament indisciplinat și a refuzat să părăsească clădirea atunci când i s-a cerut acest lucru. Șeful poliției a chemat la secție echipe de televiziune și, în acea după amiază, reclamantul a fost filmat într-o stare neîngrijită și având un comportament neadecvat. Unele secvențe au fost difuzate la televiziunea publică în ziua următoare. Ulterior împotriva lui au fost inițiate o acțiune administrativă și o acțiune penală pentru actele din ziua în care a fost filmat. Reclamantul s-a plâns, în special, de filmarea acestuia la secția de poliție și de difuzarea materialului filmat, despre care a susținut că era ilegal.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție, considerând că, în absența acordului reclamantului, difuzarea înregistrării video de către televiziunea regională a reprezentat o încălcare flagrantă a dreptului intern. Ingerința în dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private nu a fost așadar „prevăzută de lege” în sensul art. 8 § 2 din Convenție.

Axel Springer AG si RTL Television GmbH împotriva Germaniei

21 septembrie 2017

Cauza a avut ca obiect plângerea formulată de două societăți mass media cu privire la un ordin pronunțat de o instanță prin care se interzicea publicarea de imagini în care inculpatul într-un proces de omor putea fi identificat.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție. S-a constatat că instanța națională a pus cu atenție în balanță interesele adverse. Ordinul fusese proporțional în raport cu scopul legitim urmărit, respectiv protecția drepturilor personalității inculpatului - care nu era o personalitate publică - în cadrul procesului său penal, pe parcursul căruia a beneficiat de prezumția de nevinovăție până ce vinovăția sa a fost legal stabilită. Curtea a reținut, în special, că ordinul nu prezenta restricții deosebit de severe pentru activitatea reclamantei; folosirea de astfel de imagini nu fusese limitată.

Bild GmbH & Co. KG si Axel Springer AG împotriva Germaniei

4 decembrie 2018 (decizie privind admisibilitatea)

Cauza a avut ca obiect interdicția aplicată societăților editoare a ziarului cotidian de mare tiraj *Bild* de a publica sau de a difuza o fotografie a unui ziarist celebru elvețian, prezentator de televiziune, plasat în arest provizoriu.

Curtea a declarat cererea **inadmisibilă**, considerând că instanțele germane au pus în mod corespunzător în balanță dreptul la libera exprimare a celor 2 societăți reclamante cu dreptul ziaristului prezentator de televiziune, plasat în arest provizoriu la momentul respectiv, la respectarea vieții private. Curtea a reținut, în special, că deși fotografia în litigiu nu avea un caracter calomnios, peiorativ sau degradant pentru imaginea ziaristului prezentator de televiziune, îl prezenta totuși într-o situație – în curtea unei închisori – unde nu se aștepta să fie fotografiat. În ceea ce privește sancțiunea aplicată celor 2 societăți reclamante, Curtea a observat că instanțele germane s-au limitat să pronunțe interdicția de a publica sau de a difuza din nou fotografia în litigiu și obligația de a plăti o sumă modestă cu titlu de onorariu de avocat.

Contact presă:

Tel.: +33 (0)3 90 21 42 08